

Знайомство з відьмою

Олександр Бовкун

Оповідання
містика / жарт

**Усі події та персонажі є вигаданими,
будь-яка подібність із реальними людьми
та подіями є випадковою.**

Анотація:

Це містично-жартівливе оповідання було написане для участі в літературному конкурсі під назвою "Знайомство з відьмою". Бажаючи написати розповідь про відьму, автор вирішує насправді познайомитися з відьмою. Тільки де її знайти?

— Зрозумій ти, тобі це потрібно. Якщо навчишся писати малі оповідання, то з великими взагалі проблем не виникне. Тим більше, це конкурс, отже твої каракулі зобов'язані будуть прочитати модератори

— То ти хочеш, щоб через мене, нещасні люди займалися примусовою содомією?
Я розумію, що мій друг бажає мені добра.

Назбиравши трохи грошенят, я вирішив згідно східним практикам провести цілий рік без роботи і зайнятися самодослідженням. Спитаєте, чому я не захотів подорожувати, або стати благодійником? Все тому, що грошей, які я назбирав на рахунку, вистачить лише на те, щоб один рік пробити байдики вдома. А чому саме зараз? Тому, що ми побили горшки з керівництвом і мене турнули з моєї роботи. Роботу шукати лінки, то й подумав, що хочу відпустку довжиною в рік.

Десь через місяць художнього плювання у стелю, я спробував втілити в життя мрію дитинства і написати бестселер. Так, щоб тиражи мільйонами і фанатки табунами. Робота йшла туго, і на допомогу мені визвався мій шкільний товариш, який вже мав досвід у цяцькуванні віртуального паперу різними ієрогліфами.

Робота над високохудожнім твором всього мого життя йшла повільно, і мій однокласник запропонував відволіктися не на довго, та змінити вектор уваги.

Конкурс, у якому він порадив мені взяти участь, називався "Знайомство з відьмою". Потрібно було невелике оповідання. Я поопирався трохи, через надмірні лінощі, але лише для проформи. Вимоги були невеликі і я подумав, що на чотири машинописні листки тексту, мого таланту повинно вистачити.

Проблема виникла з сюжетом. Займатися плагіатом я не звик, а висмоктати з пальця щось нове потребувало зусиль і вимагало боротьби з лінощами.

Звісно, прототип для образу відьми, можна знайти майже коло кожного під'їзду. Головна характеристика відьми, це відати, тобто знати. З цим у жодної бабці, що провадить свою діяльність коло під'їзду проблем немає. Вони знають все і про всіх. Вони знають навіть те, чого не знають ті, про кого вони все знають.

А якщо читачу забажається магії, то достатньо буде під вечір вийти у двір і стати свідком двобою між адептками різних магічних шкіл. Взяти, скажімо дві протилежні школи магії. Школу білої магії, від першого під'їзду, та школу сірої магії від четвертого. Коли головні вчительки цих магічних закладів зчепляться між собою, з'ясовуючи сфери впливу у дворі, навколо можна спостерігати спалахи психічної, телепатичної та магічної енергій. Хоча до фізичних контактів майже не доходить, зате прокльони, закляття і кардинальні відвороти летять в різні сторони автоматними чергами.

Для пильного глядача можуть відкритися і інші таємниці містичного життя. Наприклад, шабаш відьом. Так! І таке чудо природи можна побачити на власні очі. Графік наступних шабашів розписаний помісячно і висить на дверях ЖК. Засідання житлового кооперативу, неначе таємничий артефакт, приваблює відьом з усіх околиць. Іноді на таких збіговиськах присутні і відьмаки. Але це місце не є їхнім природним ареалом існування. На шабашах відьмаків частіше використовують самі відьми, як повербанк. Коли ж магічна енергія конкретно взятого відьмака закінчується, він здебільшого вибачається, і посилаючись на погане самопочуття, йде додому, щоб під'єднатися до джерела енергії, що схоже на телевізійний екран, по якому транслюють футбольний матч.

Можна написати розповідь про такі магічні феномени дворового значення, але на цю тему вже захищено стільки дисертацій і написано стільки кандидатських, що принести на цю ниву якусь нову інформацію годі й думати

Не знайшовши у голові нічого старого, вирішив додати туди нове. Навіщо вигадувати знайомство з відьмою, коли можна насправді з нею познайомитися. Зазирнувши до мережі у пошуку містики і чаклунства, побачив, що довго шукати не потрібно. Тут куди не плюнь, одні відьми. Але досвідчену акулу пера... Ні, не так. Але досвідченого генія клавіатури на м'якуші не проведеш. Це ж і дитині зрозуміло, що всі вони позакидали вудки у ставок інтернету, щоб спіймати наївних дурнів і отримати від них (добровільно) трохи грошенят. Знайти відьму можна лише за допомогою сарафанного радіо. А інтернет я використав, як милицю для цього стародавнього засобу отримання інформації. Через мило я зв'язався з старою знайомою, що колись давно по секрету розповіла мені, начебто їй, у її вдалому шлюбі допомогла саме відьма.

Запит виявився вдалим. Людка, саме так звали мою знайому, дуже любила популярність і завжди була готова поділитися інформацією. Однак вона мені написала, що відьма є, жива ще, але навряд чи я зможу отримати її аудієнцію, бо вона опікується лише жителями свого під'їзду і послуг на сторону не надає. Це трохи зачепило за живе моє его, і я почав бомбардувати Людмилу компліментами, щоб добитися від неї допомоги. Врешті вона погодилася, попросила зачекати, і на наступний день надала мені умови можливої (лише можливої) зустрічі зі Стеллою. Від цього імені повіяло

чимось штучним, і мені здалося, що воно не справжнє.

Тож мені належало назавтра, в обідню пору, прийти в парк і обходячи його по периметру зробити три кола. Якщо Стелла захоче зі мною поспілкуватися, то наша зустріч відбудеться.

Від цього листа так віяло конспірологією, що я довго вголос сміявся. Натішившись, я відповів, що звісно згоден і виконаю всі умови, бо якщо я вже назвався печерицею, то треба лізти до кошика і не вередувати. В умовах літературного конкурсу ніхто не вказував з якою відьмою потрібно познайомитися, з справжньою, чи з липовою. Неначе відчувши мої сумніви і бажаючи остаточно переконати мене у містичності подій, Людка написала мені крайнього листа де була одна фраза: "Завтра парасольку лиши вдома. Буде гарна, сонячна погода." Мій погляд відразу ковзнув до вікна. На вулиці була мряка. Вітер наніс на вікно вологи, і поодинокі крапельки вперто долали свій шлях по склу до підвіконня.

— Добре, гарна то й гарна. Я ж не проти, — сказав я собі, закрив пошту і поліз на піратський сайт, щоб подивитися нову серію улюбленого детективного серіалу.

Наступного дня зранку було хмарно, і виходячи з дому у мене було бажання взяти парасольку, але я вирішив довести відьмі свою непохитну віру в диво, і пішов до парку навіть без плаща. О пів на першу я стояв біля входу в парк і скорчивши скептичну міну на обличчі, спостерігав, як з-за хмар вигулькнуло сонце і освітило землю. Проміння поділилося у парковій зелені на поодинокі промені, і сонячні зайчики розфарбували паркові клумби островками саява. Хмикнувши, я рушив по запланованому маршруту. Описуючи друге коло по парку, я відчув дисонанс. Так, здається, називається ситуація, коли з одного боку ти відчуваєш, що тебе пошили у дурні, а з іншого, отримуєш шалене задоволення від звичайної прогулянки?

Відвідувачів у парку було небагато. Хтось вигулював собаку, хтось — дитину, хтось — другу половинку. Дехто вигулював самого себе. Я, вирішивши до кінця виконати покладені на себе зобов'язання, і немов шпигун, вдаючи повну безтурботність, крокував парковою доріжкою і пильно слідкував за всім, намагаючись зберегти в пам'яті всіх людей навкруги. В парку було багато лавочок. На деяких сиділи люди. Проходячи повз, я сканував незнайомців пильним поглядом і намагався вгадати, кого ж я шукаю. Момент "ікс" настав, коли я проходив повз відкрите кафе з пластиковими столиками і стільчиками, яке працювало у літню пору. Низенька кована огорожа закладу межувала з пішохідною доріжкою, даючи можливість клієнтам спостерігати за пішоходами і навпаки. Коли я почув звернення: "Валерій?", я якраз скінчив огляд площадки кафе і повернув голову в бік дороги. Шість столиків. По три стільчики коло кожного. Чотири звичайних відвідувача. Як вона повернула такий фокус?! Я ладен був на що завгодно побитися об заклад, що за цим столиком її не було! Я ж пильнував! Ні, я не міг сказати, що тут зовсім нікого не було. Тут точно сидів якийсь ..., чи то старенький дідусь ..., чи то ... якась ... тітка? Але саме її тут точно не було! Не помітити такого колоритного персонажа було просто неможливо! Уявити таку особу можна лише

на зборищі якихось фріків. Старезна, висушена до стану мумії карга. Зморщена пергаментна шкіра, поцяцькована пігментними плямами і татуюваннями. Срібні перстні на сухих пальцях з довгими, неначе пазурі, нігтями, пофарбованими у чорний колір. Чорна ж, шкіряна безрукавка поверх футболки із зображенням якоїсь рок групи. Срібні ланцюги, клепки, шипи, шкіряні браслети, багато пірсингу у зморщених і розтягнутих від старості вухах. Голені скроні і короткий їжачок сивого волосся, зачесаного назад. Татуйовані вузькі брови, впалі у зморшках щоки, замість рота гротескна щілина без жодного залишку губ. У тому, що саме ця особа могла позиціонувати себе як відьма, у мене не виникло жодного сумніву. Поки я намагався прокрутити стрічку спогадів назад і зібрати в голові думки, ми розглядали одне одного з відвертою цікавістю. Але головною відзнакою цієї особи були очі. Оточені незліченими зморшками, з майже відсутніми віями, на мене дивилися яскраві, блискучі, молоді карі очі. І як личить молодим карим дівочим очам, там стрибали веселі бісики.

— Валерій? – повторила вона, – Ви до мене? Я – Стелла. Не стійте у людей на дорозі. Долучайтесь.

Поки я обходив огорожу і сідав напроти відьми, я неначе переслуховував цю її фразу і насолоджувався голосом. По перше мова. Я ніяк не очікував почути від цієї байкерки українську. Хоч ми і у Києві, але тут більше личила б російська. Стереотипи. Я добре можу уявити собі справжню київську відьму, що спілкувалася б зі мною солов'їною, але тільки не у вигляді байкерки. Напевне, такий у мене життєвий досвід, що все, що не дуже добре виглядає, має російське забарвлення. По друге голос. Низький приємний баритон більше підійшов би статній жінці з пишним бюстом. Знову дисонанс. Якщо зовнішність і антураж казали мені про як мінімум сотню років досвіду, то очі і голос ніяк з цим не в'язалися. Здавалося що всередині цієї старої зморщеної байкерки сховалася світська дама. Та що там дама, її поза і жести казали що переді мною світська львиця.

— Вітаю, Стелла. – я сів навпроти неї.

Трохи розтуливши ротову щілину, інакше це не можна було назвати, відьма вставила до рота довгий мундштук з тоненькою дамською цигаркою, повільно зробила затяжку, при цьому її впалі щоки запали так глибоко, що здається зустрілися одна з одною у ротовій порожнині. Ми продовжували розглядати одне одного.

— Подобаюсь? – куточки щілини трохи сіпнулися вгору, позначаючи легку посмішку. Трохи відхиливши голову назад і вбік, Стелла дивилася на мене зверху вниз.

— ... Пф-ф, ... Ви дуже ..., дуже незвичайно виглядаєте.

— Ввічливий. Ще не жалієш, що прийшов?

— Жаліти? О, ні! Заради того, щоб на вас поглянути, я сюди з десятків разів ладен прийти.

— Не давай дурних обіцянок. Ти ж відьмою розмовляєш. Що з рота вискочить, те повернути назад майже неможливо.

Я мав за спиною багато курсів по спілкуванню, вищу освіту, під час якої отримав

особисту відзнаку нашого педагога на екзамені з психології, але не думав, що звичайна розмова з звичайною людиною може викликати у мене таке збентеження. Внутрішньо взявши себе в руки, я вирішив хоч якось їй відповісти.

— У Вас дуже колоритний образ. Знаєте кого ви мені нагадуєте?

— Звісно знаю. Якщо взяти нинішню Сігурні Уівер, додати їй років п'ятдесят, підсушити, нататуювати, змінити зачіску, одягти на неї байкерські причандали і зробити купу пірсингу, то ти отримаєш мене.

Туше! Я, звісно, хотів сказати, щось більш елегантне, але думки у мене були саме такі. Я підняв руки.

— Здаюсь. Все так. Ви телепат?

— Не мели дурниць. Ти що до телепата на зустріч ішов? Я - відьма.

— Саме так. Відьма. - я продовжував трохи нервувати. Витягнув телефон, демонстративно увімкнув диктофон і поклав на стіл. - Дякую, що погодилися на розмову зі мною.

Стелла вільною рукою вказала на телефон, а потім потрусила пальцями коло шиї, зобразивши міжнародний жест, що потрібно припинити. Я швиденько вимкнув диктофон.

— Це проблема?

Зробивши ще одну затяжку Стелла промовила: — Розумієш, Валерій, коли люди спілкуються між собою, відбувається обмін енергією на різних рівнях. Саме тому персональне спілкування тет-а-тет цінується набагато більше, ніж телефонна розмова. А це, — Стелла знову показала на телефон, — Це лише недолуга копія, запис звукових коливань. Ні, для мене це не проблема. Просто не люблю. Однак, чого це ми на суху розмовляємо? Ти прийшов на зустріч до да-а-ами. Хе-хе, — відьма хрипло засміялася, — Ти, як прийнято у цій країні мусиш хоча б пригостити даму, щоб хоч чимось відплатити за розмову.

— Звісно. Вибачте, я мав запропонувати. Але це - кафе... . Тут ... солодоші.

— Звісно кафе. Бракувало ще, щоб ти запрошував симпатичну дівчину до ганделика. Я хочу морозива, і склянку ананасового соку. Візьми собі молочний коктейль. Рекомендую. Тобі сподобається.

Кртаючи себе, за те, що сам нічого не запропонував Стеллі, бо наша зустріч це, як не як, була моя ініціатива, я пішов до стійки замовити солодоші. Підійшовши до вітрини, я відволік баристу, який порався біля кавоварки.

— Можна мені молочний коктейль, а дамі, - я напівобернувшись до зали вказав рукою на ... порожній столик. На столі лежав мій телефон, а Стелла кудись зникла.

— А дамі? - не витримавши паузи запитав бариста.

— Хм ..., зараз прийде ..., напевно А дамі стакан ананасового соку і морозиво. Нажаль, я не запитав у неї яке саме. Я знову повернувся до вітрини.

— А, то ви про цю даму? - бариста поглянув мені через плече. - Я її знаю, вона завжди замовляє морозиво зі смаком манго. - бариста, не чекаючи на підтвердження, заходився виконувати замовлення.

Знову повернувшись до зали я побачив, що за нашим столиком сидить молода дівчина у легенькій синій сукні.

Збентежено розрахувавшись і взявши тацю з замовленим, я пішов до нашого столика.

За метр до свого місця я зупинився, зам'явся, і зробивши винуватий вигляд промовив:

— Вибачте, це місце зайняте, зараз повинна жінка підійти, ось і мій телефон лежить ...

Молода русокоса дівчина, що сиділа на місці Стелли і спостерігала за парком повернула обличчя у мій бік, подивилася на мене тими самими карими очима і тим самим приємним баритонем сказала: — Валерію, ти швидко. Сідай, не треба стовбичити у людей на дорозі.

Я мало тацю з рук не випустив.

— Стелла?

— Я, я. Сідай, бо морозиво тане. – Стелла підхопилася, переставила замовлення на стіл і всівшись на місце, заходилася тицяти ложечкою у філігранку з морозивом.

Звільнившись від пустої таці, я сів на свій стільчик. Весь час я намагався не випускати Стеллу з поля зору. Не тільки тому, що боявся знову замість неї побачити стару байкершу, а і тому, що ця молода відьма була дуже красивою. Ніяких цигарок, тату, пірсингу, хімії і косметики. Світла, чиста, яскрава. Босоніжки, проста синя сукня, тоненький золотий ланцюжок на шиї, модельна зачіска, прозорий манікюр на нігтиках помірної довжини. Все просто, але як в біса гарно! Я ніколи до цього не бачив настільки красивих людей.

— Валерій, не переймайся. Я навмисне спочатку зустріла тебе в іншому образі, щоб ти знав, що я можу бути трохи іншою, і не пускав зараз слину на стіл.

Її поведінка також змінилася. Якщо байкерша була схожа на гордовитого повільного павука, говорила повільно, повільно курила і рухалася, то молода Стелла була схожа на студентку, що зайшла до кафешки нашвидкуруч перехопити морозива. Молода, енергійна, очі посміхаються, рухи впевнені і швидкі.

— Вале-ері-ій, — Стелла помахала у мене перед обличчям рукою. – Нумо до справи, чи мені знову стати старою гримзою?

Деякий час в мені боролися два бажання. Було цікаво подивитися, як би вона знову стала байкершою? Сам процес. Але більше хотілося лишитися в компанії цієї молодії красуні. Одночасно в мені починала рости підозра.

— Скажи, Стелла, — я вже не міг до неї звертатися на "ви". – Чому ти погодилася прийти на зустріч?

— О, повернувся. І питання правильне задаєш. Так, ти правий. Зазвичай, я не страждаю тим, що ходжу на побачення з хоч і симпатичними, але молодими і наївними парубками. Вік у мене уже не той, щоб по хлопцям бігати. Коли Людмила мені передала твоє прохання, я думала відмовитися, але подивилася трохи і побачила, що ти можеш стати мені у пригоді. Баш на баш, так би мовити. Я тобі покажу трошки чудес,

які тобі так кортіло побачити, відповім на пару питань, для твоєї розповіді, а ти виконаєш для мене маленьке прохання. Не хвилюйся, ніякої ворожби, чаклунства чи чорної магії. Я ж відьма. Від слова відати. До речі ніхто тебе не примушує вірити. Стався до всього, як до казки, або жарту. Отже. Я прийшла до тебе на зустріч. До речі, тут у мене зараз буде ще одна зустріч. Але це хвилинка. Нам заважати не будуть. Отож, я прийшла – ти, як справжній джентльмен, пригостив мене смаколиками, я тобі показала маленький фокус, щоб хоч трохи підтвердити тобі, що я таки відьма. Тепер готова відповісти тобі на декілька запитань.

— А моя частина угоди потім?

— А твоя частина угоди потім.

"Дійсно, а на що я розраховував? Прийти до відьми і вимагати від неї диплом відьми? Чи напроситися з нею на Лису гору, на шабаш, щоб долучитися до оргії? Те що мені показали це і так за гранню. Звісно, можна і в це не повірити, підміна, бабуся з онукою заробляють, показуючи фокуси і непомітно міняються місцями, щоб надурити наївних простаків. Хоча бабуся була ще та! Таку бабуся ще пошукати треба. Що ж, лишаються питання. Маю надію, мене не змусять душу продати в рахунок моєї частини угоди."

— Добре, питання. До речі, молочний коктейль дійсно гарний, дякую за рекомендацію.

— Будь ласка.

— Чому ви стали відьмою?

— Мене ніхто не питав. Прабаба, коли при смерті була, покликала до свого ліжка, іди, каже, Стеллочка, сюди, дай бабі ручку, і все. Відьма.

Виникла пауза. Мимоволі уявив цю картину.

— Валерій, не тягни kota за його волові горішки, давай все у стилі бліц-опитування. Час не жуйка – не розтягується.

— Добре, вибач, задумався. Ти відьма зла, чи добра?

— І те, і те, штучні терміни. Ні зла, ні добра.

— Добре тоді так, ти допомагаєш людям, чи шкодиш?

— Допомагаючи одній людині, дуже часто ти можеш нашкодити іншій.

— Ти неначе викручуєшся? Скільки тобі років?

— А ти думав буде легко? Став правильні питання, будеш отримувати зрозумілі відповіді. Років багато.

— А ти знаєш скільки тобі залишилося жити?

— Знаю.

— Скільки?

— Небагато.

— А ти можеш, скажімо, приворожити мені дівчину? Чи навпаки відворожити?

— Можу. Але якщо ти попросиш, це буде вже послуга, про яку ми з тобою не домовлялися. Ти її від мене не отримаєш.

— Чому? Дорого коштує?

— Ні, тому, що я не надаю послуги на сторону.

— Але ж ти зараз надаєш мені послугу.

— Зараз присутня і моя зацікавленість.

— Тобто якщо я тебе у майбутньому зможу зацікавити, то зможу отримати від тебе послугу?

— Ач який завзятий. Ні. Ти не знаєш чим мене зацікавити і дуже багато майбутнього у мене немає. Мені лишилося трохи більше ніж пів року. Це ж тебе цікавило. І ще. Ми більше не зустрінемося.

— Шкода. І знаючи, що тобі лишилося пів року, ти сидиш тут, зі мною, і їси морозиво?

— Так, мені здається, що я дуже правильно провожу той час, який мені лишився.

— Людмила казала, що ти опікуєшся людьми з свого під'їзду?

— Я соціальна людина. Мені подобається брати участь в суспільному житті. Всім допомогти ніхто не зможе. Я обмежила зону свого впливу своїм під'їздом. У кожного свої принципи.

— Тобто їм ти надаєш послуги?

— Не завжди і не всім. Ти ж пам'ятаєш, надаючи послугу одній людині, деколи можна нашкодити іншій. Тут думати треба.

— Чому ти розмовляєш українською?

— А чому ні?

— Ну, чому не російською?

— Я ж не естрадна співачка і не медійна персона, щоб мені був потрібен російський ринок. Не дарма кажуть, що мова, то душа народу. Я київська відьма. Щоб відати, отримувати знання, я доєднуюся до пам'яті поколінь нашого народу. Так, раніше у наших предків мова була трохи інша. Але вона змінювалася з часом. Зараз маємо таку мову. І душа з часом також змінювалася, але це одна і та ж сама душа. Пам'ять поколінь, це пам'ять предків, від яких ми отримали нашу мову.

Російська мова штучна. Доеднавшись до пам'яті поколінь, думаючи російською, я отримаю або куцу інформацію, обмежену лише парою сторічч, або потраплю в інформаційний шар до предків тих, хто зараз розмовляє російською. Там безлад. Орда, мордва, фіни, пруси. Мені це не подобається і мені цього не треба. Там інша культура, якщо розкидатися на різні боки, то сили не знайдеш. А я хочу бути сильною відьмою. Це куце пояснення, але можу лише так. Як то кажуть, на пальцях.

— А які є інші магічні істоти?

— Є багато. Але як я відрізняюся від твого уявлення про відьму, так і ті, інші істоти, відрізняються від тих назв, які їм дали люди.

— Тобто магія існує?

— У тому понятті, яке створили люди в казках, не існує.

— Заплутала ти мене зовсім. А

— Зачекай. Ось другий фігурант завітав. — Стелла нахилилася до огорожі і поклікала чоловіка, доволі похилого віку: — Вітя!

Побачивши Стеллу, чоловік запосміхався, зрадів, і підійшов до огорожі.

— Добрий день, пані Стелла! Радий вас бачити.

— Вітя, ти куди пропав? Знову в загул пішов?

— Таке життя, пані Стелла, таке життя. Чим можу бути корисним?

— Ти куди дівся кажу? Чого це я за тобою бігати повинна?

— А що сталося?

— Час, Вітю стався. Час.

— ... Що, все... ? - обличчя чоловіка зробилося сумним.

— Ну, як було обіцяно. Три роки.

— І коли я маю їхати? Може ще тиждень?

— Я, звісно, зробила б тобі знижку, але ми не на торжищі. Завтра. Завтра зранку і їдь. Грошків з собою трохи візьми. Можеш гульнути наостанок. На тілі писульку тримай, що бажаєш кремацію, бо якщо твоє тіло сюди цілим привезуть, ти велику свиню підкладеш своїм родичам. Той рак, який тебе добиває, може до них навідатися. Лише вогнем відвернути можна.

— Але ж, я так добре себе почуваю. Ще як молодий бігаю.

— Забув уже, як три роки тому, у лікарні тобі два місяці життя лишили? Отож бо. Це не ти себе добре почуваєш. Це сила тебе добре почуває. І за все є своя ціна. За твої три роки життя, я також заплатила ціну. І не тільки я. Ще твої родичі доклалися. Тож не віддячуй їм злом на добро. День там погуляєш, а уві сні відійдеш. Не переймайся, болі не буде.

— Дякую вам, пані Стелла. Щиро дякую. Простіть мені.

— Бог простить. Йди вже.

— Чи можу я спитати...? - промовив я, коли чоловік, з якого немов витягли стержень, покликав у тому напрямку, звідки прийшов.

— Ніякого секрету. Рак. Повинен був померти три роки тому. Але дуже життєлюбна людина. Родичі за нього вписалися. Я пообіцяла три роки життя без мук. Кажучи людськими словами, доклала трохи енергії, родичі трохи доклали. З миру по нитці - хворому на рак - три роки нормального життя.

— Тобто ти і свою силу давала?

— За все треба платити.

— І чого йому вартувала така послуга?

— Нічого. Він бо живе у моєму під'їзді. Але все колись скінчається. Досить і нам з тобою теревенити. Перейдемо до твоєї частини угоди. - Стелла, хоч і виглядала юною дівчиною, але її радісна посмішка згасла, а у її карих очах з'явилося щось ..., стали ..., холод ..., може мудрість.

— Отже слухай. У мене підростає правнучка. Майже за пів року їй виповниться тринадцять. Невдовзі я передам їй свій дар і піду собі. Правнучка виросте, увійде в силу. Рівно через тринадцять років і чотири дні від сьогоднішньої дати, до тебе звернеться один чоловік за допомогою. Твоя частина угоди полягає у тому, щоб порадити йому звернутися по допомогу саме до моєї правнучки і передати йому її

візитівку. Ось цю. — на стіл переді мною лягла пластикова візитівка з написом: "Климко Ірина Ігорівна. Радник. Контакти: TSB-36-13-11"

— Ти все зрозумів?

— Ну ..., це трохи дивно, але ..., зрозумів. Тринадцять років і чотири дні. Чоловік. Порадити вашу правнучку ..., Ірину Ігорівну, як я розумію, і віддати цю візитівку. Зрозумів наче. — я сховав телефон і візитівку до кишені. — А що то за номер?

— Контактний телефон.

— Але ж то не телефонний номер.

— Так. Проте, ще не минуло тринадцять років і чотири дні. Добре, бачу що зрозумів. Отже ми у розрахунку. Тепер побудь джентльменом, віднеси брудний посуд і будемо прощатися.

Я швиденько приніс тацю, ми з Стеллою переклали на неї рештки нашої зустрічі і я попрямував до вітрини. Зробивши пару кроків, я щось відчув і різко озирнувся. Стілець де сиділа Стелла був порожній. На столі у попільничці, пускаючи тоненьку цівку диму, лежав недопалок тоненької дамської цигарки. У мене на обличчі з'явилася посмішка.

— Як пацана! ...

— Ну, що я можу сказати, нормально, нормально. Бачиш, я ж казав, що у тебе все вийде.

Мій друг, дочитавши щойно роздрукований рукопис, полишив його на столі і перейшов на диван. Я задумливо сидів і крутив у руках візитівку. Друг, пильно подивившись на пластиковий прямокутник запитав: — Слухай, а це, часом, не та візитівка, що наштотхнула тебе вигадати такий сюжет?

— Саме вона.

— Так що ж то за номер, все таки, на ній написаний?

— Ти ж читав, це номер телефону.

— Фантазер ти Валера. І розповідь у тебе вийшла гарна. Але над текстом ще треба працювати. Речень кострубятих багато. А скільки русизмів. Тобі не соромно?

— Звісно соромно. Але все на світі знати неможливо. А якщо врахувати те, що на світі окрім звичайної інформації, є незвичайна, то шукаючи всі оці помилки, русизми, невдалі словосполучення, все частіше розумієш, що поки ти сидиш над паперами, найсмачніші інформаційні смаколики проходять повз тебе і ти вже ніколи їх не наздоженеш.

— Не будь снобом, Валерон. Треба працювати. Он, треба ще сюжетну лінію про Людку довести до логічного кінця.

— Телефонував я їй пізніше. Сказала, що якщо Стелла не хоче, то я, навіть якщо дуже захочу, її не знайду. Всі жителі під'їзду кістками ляжуть, але будуть казати, що її не знають і ніколи не бачили. Вони з нею напряду пов'язані. Там дружний під'їзд. Як одна сім'я.

— Ось бачиш, з тебе текстівка на ходу пре. Так і напиши. І давай, відправляй. А потім за щось наступне сідай. Тут головне не зупинятися.

— Все так. Добре, дякую, друже, що прочитав. Піду закінчувати.

Поклавши візитівку до скриньки, де лежить паспорт та інші важливі документи, я пішов до комп'ютера. Треба було хоч трохи перевірити текст на помилки, та відправити його на модерацію.

(12.10.2022р. м.Бровари Київської області.)